

Sygn. akt III CSK 128/20

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa L. G.
przeciwko J. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 stycznia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od J. G. na rzecz L. G. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany J. G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), którym oddalono w całości apelację skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego w K. oraz uwzględniono w części apelację powódki L. G. w sprawie o zapłatę bliżej określonej kwoty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji

powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

W ocenie pozwanego oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynikała z dwóch przyczyn, ściśle powiązanych ze zgłoszonymi w skardze zarzutami kasacyjnymi. Pierwsza z tych przyczyn dotyczyła zasądzenia odsetek od bliżej określonej kwoty odszkodowania, obliczonych za okres po doręczeniu skarżącemu odpisu pozwu, podczas gdy Sąd drugiej instancji ustalił rzekomo wysokość szkody według cen istniejących w chwili wyrokowania, co, w ocenie pozwanego, powinno wykluczać zasądzenie odsetek od daty wcześniejszej. Ponadto, zdaniem skarżącego, w kwocie zasądanego odszkodowania uwzględniono także wartość prac nieobjętych zawartą przez strony umową o roboty budowlane, a dodatkowo wartość tych prac została uwzględniona podwójnie.

Wstępnie wypada zauważyć, że zakres zakwestionowanego przez skarżącego rozstrzygnięcia o odsetkach od należności głównej prowadzi do wniosku, iż, wbrew stanowisku powódki, została przekroczona progowa wartość przedmiotu zaskarżenia, określona w art. 398² § 1 k.p.c. (50 000 zł), a warunkująca dopuszczalność skargi kasacyjnej. Jednakże rozważenie argumentów zawartych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, dokonane z uwzględnieniem wyników analizy motywów zaskarżonego orzeczenia, nie uzasadnia tezy skarżącego, że rozstrzygnięcie o zasądzeniu odsetek od daty przyjętej przez Sąd drugiej instancji było oczywiście błędne, wobec czego w sprawie miałyby występować widoczna *prima facie* konieczność uchylecia lub zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Wyjściowe założenie skarżącego, że za podstawę ustalenia wysokości odszkodowania zostały przyjęte ceny aktualne w dacie orzekania (uwzględniające treść opinii biegłego sporządzonej w postępowaniu sądowym), nie znajduje potwierdzenia w argumentacji wspierającej rozstrzygnięcie sprawy przez Sąd drugiej instancji. Z uzasadnienia podstaw skargi należy nadto wnosić, że w analizowanym punkcie pozwany opiera się nie na poczynionych ustaleniach, lecz na subiektywnej interpretacji opinii biegłego, z której, jak stwierdził skarżący, „nie wynikało, by została ona wydana w oparciu o ceny usług i materiałów pochodzących z innego okresu niż data jej sporządzenia” (s. 7 skargi kasacyjnej). Teza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej

w istocie została więc sformułowana na podstawie własnych założeń pozwanego, wobec czego nie mogła uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Całą argumentację poświęconą omawianemu wyżej wątkowi zasądzenia odsetek skarżący oparł natomiast na przedstawieniu z własnej perspektywy okoliczności sprawy i przebiegu postępowania dowodowego, które miałyby tłumaczyć m.in., dlaczego, mimo zgłoszenia żądania zapłaty, nie uiszczył na rzecz powódki należności głównej. Postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem trzecioinstancyjnym. Jeśli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie ma potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub nie zachodzi nieważność postępowania, to uzasadnieniem do przyjęcia skargi kasacyjnej może być wyłącznie oczywista, widoczna *prima facie*, ewidentna dla każdego prawnika wadliwość rozstrzygnięcia. Tak rozumianej wadliwości skarżący nie wykazał; przesłanki zastosowania art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie realizuje forsowanie stanowiska opartego na indywidualnym sposobie widzenia sprawy przez samego skarżącego, z pominięciem stanowiska Sądu drugiej instancji, któremu nie sposób postawić zarzutu niespójności, a tym bardziej rażącej, oczywistej wadliwości rozstrzygnięcia.

Na marginesie wypada zauważyć, że nie jest jasne, czy skarżący kwestionuje pogląd, iż szkoda istniała w majątku powódki już w dacie wezwania pozwanego do zapłaty, a jednocześnie uznaje, że do uszczerbku uzasadniającego zasądzenie odsetek doszło nie wcześniej niż w dacie samodzielnego usunięcia przez powódkę zaistniałych usterek. Gdyby takie były w istocie osnowy poglądu o oczywistej zasadności skargi, to należałoby przypomnieć, że w drugim z ww. momentów zmieniła się jedynie postać szkody w związku z wydatkowaniem własnych aktywów na naprawienie pierwotnie doznanego uszczerbku. Tytułem uzupełnienia warto dodać, że w szczególnych przypadkach zasady pełnej kompensacji szkody może nie naruszać także zasądzenie odszkodowania, którego wysokość została określona według cen na datę ustalenia odszkodowania, z jednoczesnym zasądzeniem odsetek od daty wcześniejszej – o ile ceny z daty ustalenia odszkodowania, utożsamianej zwykle z datą zamknięcia rozprawy, byłyby nie wyższe niż ceny w dacie wymagalności roszczenia. Oznaczałoby to bowiem, że podmiot odpowiedzialny za szkodę

obowiązany był uiścić należne w tej kwocie odszkodowanie bezpośrednio po wezwaniu do zapłaty, a zwlekając z zaspokojeniem wierzyciela, akceptował ryzyko uiszczenia odsetek za cały okres opóźnienia.

W zakresie, w jakim skarżący twierdzi, że Sąd Apelacyjny zasądził odszkodowanie za nieprawidłowe wykonanie prac nieobjętych umową, a przy tym uwzględnione w sumarycznej kwocie odszkodowania w sposób podwójny, stanowisko powoda jest jednoznacznie sprzeczne z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, wiążącymi w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.). Jednocześnie podstawą do podzielenia poglądu wyrażonego przez skarżącego nie mogły być przywoływane przezeń ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji. Rzecz nie tylko w tym, że ustalenia te zostały następnie w stosownym zakresie zmienione przez Sąd drugiej instancji na podstawie uzupełniającego postępowania dowodowego, lecz przede wszystkim w tym, że dla oceny dokonywanej w postępowaniu kasacyjnym relewantne są wyłącznie ustalenia faktów wieńczące postępowanie przed Sądem drugiej instancji i będące osnową orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 z późn. zm.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

ke